

Дали да се впусне надолу с главата във всичко? Отново?

След края на първия си брак Горски се покопити, поизтупа се от праха, пооблиза раните си и се сдоби с няколко приятелки – във всеки от градовете на планетата, където му се налагаше да прекарва време. Всичко беше подредено, изчислено, виждаха се след умело напаснати „прозорци“ в граfiците. И то не само в леглото – ходеха на ресторанти, по барове, правеха малки излети сред природата, ако останаше време за това. Нито той, нито жените градяха каквито и да са илюзии за деца или сватби. Много е лесно да се влюбиш на 16. Или на 19. На 38 е поне два пъти по-трудно. А и всъщност не изглежда особено необходимо.

- Колко странно – си мислеше днес Горски, – не съм вярвал, че ще стигна дотам да си планирам любовта в органайзера.

Този случай обаче беше различен. На улицата в София. Защо я заговори на английски? Дали понеже тя имаше някакво такова излъчване – като че ли е чужденка в собствената си държава? Малко замечтан и зареян поглед, но достатъчно добре стъпила на земята. Очевидно сигурна в нещата, които прави. Силна и крехка едновременно. Зряла. Излъчваща интелект, талант и сексапил. Горски беше убеден, че такава жена не може да е сама и въпреки всичко моментално осъзна, че е готов да преодолява препятствия – ако ги има, – за да стигне близо до нея. Искаше да целува всяка част от тялото ѝ. Знаеше, че всичко нейно би му харесало. На животинско ниво усещаше, че не може да изпита гнус от нищо, свързано с нея. Осъзна, че може да мисли за тази жена непрекъснато. И нещо повече – нямаше нищо против да оглупее по нея.

„Да стана ли отново на 16?“

Секунда колебание. После я покани на кафе.

Тя първо отказа, но после прие.